

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 8 października 2019 roku – pierwotnie wniesionym do Sądu Okręgowego w Poznaniu - powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniosła o solidarne zasądzenie od pozwanych D. J., R. C. i M. K. (1) kwoty 76.124,76 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że D. J. wystawił weksel, którego termin płatności upłynął w dniu 28 sierpnia 2017 roku. Pomimo przedstawienia weksla do wykupu żaden z pozwanych nie uiścił kwoty dochodzonej pozwem. Wystawiony weksle był wekslem gwarancyjnym in blanco wystawionym przez D. J. na zabezpieczenie wszelkich ewentualnych roszczeń jakie mogły powstać z umowy współpracy z dnia 26 września 2013 roku. Weksel ten poręczyli R. C. i M. K. (1). Współpraca stron odbywała się w warunkach umowy franchisingu handlowego – dystrybucyjnego w lokalach sieci (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.. Pozwany D. J. kupował u powódki towary lub usługi z odroczonym terminem płatności, sprzedawał je we własnym imieniu i na własny rachunek w prowadzonym przez siebie sklepie, a po sprzedaży towarów i usług klientom detalicznym płacił powódce cenę sprzedaży, pozostawiając u siebie kwotę zastrzeżonej marży lub prowizji Po zakończeniu współpracy i dokonaniu rozliczenia dokumentów księgowych ujawniło się, że D. J. nie dokonał w całości zapłaty za dostarczony mu towar (pozew k.1-54).

Postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2020 roku Sąd Okręgowy w Poznaniu stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Łodzi (postanowienie k.71, k.86).

W dniu 25 marca 2021 roku Sąd Okręgowy w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym – z weksla (nakaz zapłaty k.105).

Pozwany D. J. złożył zarzuty od nakazu zapłaty, w których wniósł o oddalenie powództwa w całości, podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem.

W uzasadnieniu zarzutów wskazano, że pozwany oprócz nakazu zapłaty nie dostał odpisu pozwu i nie jest w stanie podnieść wszystkich zarzutów i wniosków dowodowych (sprzeciw wraz z załącznikami k.116-121).

Wobec oświadczenia pozwanego D. J. doręczono mu odpis pozwu wraz z załącznikami. Korespondencję odebrał w dniu 14 maja 2021 roku (zarządzenie k.123; zpo k.166, k.437).

Postanowieniem z dnia 30 września 2021 roku Sąd Okręgowy w Łodzi wyznaczył dla pozwanego D. J. pełnomocnika z urzędu (postanowienie k.184).

Postanowieniem z dnia 22 listopada 2021 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zawiesił postępowanie w stosunku do pozwanego R. C. – na podstawie art. 174 § 1 pkt 2 k.p.c. (postanowienie k.195).

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2022 roku Sąd Okręgowy w Łodzi wyznaczył kuratora dla pozwanego R. C. (postanowienie k.265).

Kurator pozwanego R. C. złożył zarzuty od nakazu zapłaty, w których wniósł o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu wskazano, iż powódka nie udowodniła swojego roszczenia i nie przedstawiła dowodów, że transakcje udokumentowane fakturami miały miejsce. Faktura jako dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Faktura nie jest dowodem zawarcia umowy sprzedaży, a jest dokumentem rozliczeniowym. Ponadto wskazano, że przedstawione przez powódkę faktury VAT nie zostały

podpisane. A zatem pozwany R. C. nie potwierdził okoliczności w nich wskazanych. Ciężar dowodu zgodnie z art. 6 k.c. spoczywa na powódce (zarzuty k.282-282v).

W piśmie z dnia 19 września 2022 roku pełnomocnik powódki podtrzymał żądanie zawarte w pozwie. Wskazano, iż pozwany D. J. zawarł z powódką umowę o współpracy, a pozwany R. C. poręczył wystawiony przez niego weksel. Na koniec współpracy dokonano podsumowania wzajemnych rozliczeń, aby ustalić ile agent powinien zapłacić za zakupiony towar. W czasie współpracy z powódką pozwany D. J. zakupił towary za kwotę 2.650.886,33 złote. Z tytułu obciążeń pozwany D. J. wpłacił na rzecz powódki kwotę 2.088.086,23 złote. Saldo wzajemnych rozliczeń wyniosło 76.124,76 złotych (2.650.886,33 złote – 311.340,62 złote – 148.639,37 złotych – 26.695,35 złotych - 2.088.086,23 złote. Pozwany po zakończeniu współpracy z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. nie rozliczył się z zakupionego towaru (pismo wraz z załącznikami k.287-358).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. jest przedsiębiorcą (dowód: odpis KRS k.53-54v).

Pozwany D. J. jest przedsiębiorcą i prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą G. D. J. w Ł. (dowód: wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej k.49).

W dniu 26 września 2013 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zawarli umowę współpracy na prowadzenie sklepu (...). D. J. zobowiązał się prowadzić w swoim imieniu i na własną rzecz oraz ryzyko działalność handlową i usługową - § 2 umowy (dowód: umowa k.46-48v, k.292-298, aneks k.298; porozumienie k.357-358).

Na zabezpieczenie wykonania umowy łączącej strony D. J. wystawił weksel in blanco. Weksel ten poręczyli R. C. i M. K. (1) (dowód: weksel k.8, k.100).

D. J., R. C. i M. K. (2) wystawili oświadczenie wekslowe, w którym zawarli swoje dane osobowe i rodzinne i wskazali, iż posiadacz weksla – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. będzie uprawniona do wypełnienia weksla na kwotę wszelkich wymagalnych zobowiązań, wynikających z umowy współpracy z dnia 26 września 2013 roku, w tym w szczególności z tytułu zakupu towarów handlowych lub świadczenia usług wraz z należnościami ubocznymi. Ponadto powódka mogła wypełnić weksel według własnego uznania w zakresie daty i miejsca wystawienia, daty i miejsca płatności, nazwy i siedziby posiadacza jako remitenta oraz do opatrzenia weksla według własnego uznania klauzulą domicyliu, bez protestu (dowód: oświadczenie k.45-46v).

W dniu 21 lipca 2016 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 37,29 z tytułu rozliczenia prowizji od transakcji (dowód: faktura k.14).

W dniu 27 stycznia 2016 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 101,35 z tytułu eksploatacji (dowód: faktura k.15).

W dniu 31 grudnia 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 247,95 z tytułu rozliczenia prowizji od transakcji (dowód: faktura k.16).

W dniu 21 lipca 2016 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 37,29 z tytułu rozliczenia prowizji od transakcji (dowód: faktura k.14).

W dniu 31 grudnia 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 198,50 z tytułu rozliczenia refundacji koncesji (dowód: faktura k.17).

W dniu 31 grudnia 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 66,57 (dowód: faktura k.18).

W dniu 31 grudnia 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 24,48 z tytułu opłaty licencyjnej (dowód: faktura k.19).

W dniu 20 grudnia 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 13.129,18 złotych (dowód: faktura k.21-21v).

W dniu 20 grudnia 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 60,00 złotych (dowód: faktura k.22).

W dniu 18 grudnia 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 1.533,55 złotych (dowód: faktura k.23-23v).

W dniu 15 grudnia 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 102,41 złotych (dowód: faktura k.25).

W dniu 15 grudnia 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 23.778,52 złote (dowód: faktura k.26-27v).

W dniu 12 grudnia 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 7.488,84 złote (dowód: faktura k.28-29v).

W dniu 11 grudnia 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 2,72 złote (dowód: faktura k.30).

W dniu 8 grudnia 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 5.981,76 złotych (dowód: faktura k.31-32v).

W dniu 30 listopada 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 48,79 złotych (dowód: faktura k.33).

W dniu 30 listopada 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 140,34 złote (dowód: faktura k.34).

W dniu 29 listopada 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 177,23 złote (dowód: faktura k.35).

W dniu 29 listopada 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 25.323,63 złote (dowód: faktura k.36-38v).

W dniu 26 listopada 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 12.819,15 złotych (dowód: faktura k.39-40v).

W dniu 26 listopada 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 71,00 złotych (dowód: faktura k.41).

W dniu 24 listopada 2015 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła pozwanemu D. J. fakturę VAT numer (...) na kwotę 13.236,82 złote (dowód: faktura k.42-44).

Kontakty handlowe i sprzedaż towarów na rzecz pozwanego D. J. była dokumentowana przez powódkę wystawianymi każdorazowo fakturami VAT (dowód: zestawienie k.299-305).

Towary zakupione przez D. J. u powódki zostały mu dostarczone (dowód: karta obiegowa dostawy k.306-317v, k.324-324v, k.331-331v, k.342-342v, k.350-350v; dokument WZ k.318-324, k.326-330, k.332-341, k.344-349, k.351-356; dokument wydania opakowań kaucyjnych k.325, k.343).

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. jest zasadne i jako takie podlega uwzględnieniu w całości.

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. i pozwany D. J. współpracowali na zasadzie franczyzy, która jest systemem sprzedaży towarów, usług lub technologii, opartym na ścisłej i ciągłej współpracy pomiędzy prawnie i finansowo odrębnymi i niezależnymi przedsiębiorstwami: franczyzodawcą i jego indywidualnymi franczyzobiorcami. W ramach tej współpracy D. J. kupował u powódki towary, które później sprzedawał w swoim przedsiębiorstwie – umowa sprzedaży art. 535 k.c.. Za towary te płacił powódce umówioną cenę. Na koniec współpracy powódka dokonała rozliczenia sprzedanych mu towarów. Pozwany D. J. nie zapłacił w całości za sprzedane i wydane mu towary.

W przedmiotowej sprawie powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. swoje roszczenie oparła na wystawionym i wypełnionym wekslu in blanco. W wniesionych zarzutach od nakazu zapłaty pozwany D. J. i w późniejszym postępowaniu jego pełnomocnik z urzędu odnieśli się do stosunku podstawnego łączącego strony. W tej sytuacji po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty wydanego na podstawie weksla własnego in blanco, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeżeli okaże się, że roszczenie wekslowe nie istnieje (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 1997 roku, w sprawie I CKN 48/97). Sąd Najwyższy już w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 7 stycznia 1967 roku, w sprawie III CZP 19/66 wyjaśnił, że w postępowaniu nakazowym jest dopuszczalne powoływanie się na podstawę faktyczną i prawną wynikającą z łączącego strony stosunku prawnego, w związku z którym został wystawiony dokument uzasadniający wszczęcie postępowania nakazowego, podkreślając, że dotyczy to roszczeń opartych nie tylko na wekslu, lecz także na innych dokumentach, o których mowa w art. 485 k.p.c.. Natomiast w uchwale połączonych Izb Cywilnej oraz Pracy i (...) z dnia 24 kwietnia 1972 roku, w sprawie III PZP 17/70, Sąd Najwyższy wskazał, że w postępowaniu nakazowym niedopuszczalne jest rozszerzenie powództwa ani przekształcenia podmiotowe, ani też zmiana jego podstawy; jeżeli jednak nakaz zapłaty wydano na podstawie weksla gwarancyjnego, to strony mogą - w granicach nakazu - powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego. Podjęta przez stronę pozwaną obrona za pomocą zarzutów nawiązujących do stosunku podstawowego wobec dochodzonego od niej roszczenia wekslowego prowadzi do objęcia sporem także tego stosunku. Objęcie sporem w postępowaniu nakazowym stosunku podstawowego określane bywa w orzecznictwie obrazowo przeniesieniem sporu z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego na płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Określenie to jest jednak nieściśle, gdyż sugeruje całkowite zastąpienie dotychczasowego sporu, dotyczącego stosunku wekslowego, sporem dotyczącym stosunku podlegającego powszechnemu prawu cywilnemu. W rzeczywistości zaś jest tak, że odwołanie się w zarzutach od nakazu zapłaty do stosunku podstawowego prowadzi przede wszystkim do uwzględnienia tego stosunku w ramach oceny zasadności dochodzonego roszczenia wekslowego; nadal więc przedmiotem sporu jest roszczenie wekslowe, z tą tylko różnicą, że przy uwzględnieniu również stosunku podstawowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2006 roku, w sprawie V CSK 86/06).

Zgodnie z art. 10 ustawy z 28 kwietnia 1936 roku - Prawo wekslowe (Dz.U. Nr 37, poz. 282 ze zm.), jeżeli weksel, niepełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Przepis ten – na podstawie art. 103 prawa wekslowego – znajduje zastosowanie do weksla własnego. Przywołany przepis ogranicza zarzuty zobowiązanego z weksla, jakie ten może podnieść w stosunku do posiadacza, który nabył weksel, a więc nie w stosunku do remitenta (pierwszego posiadacza weksla). Oznacza to, że gdy posiadaczem dochodzącym roszczeń z weksla jest remitent, a więc pierwszy posiadacz weksla, którego z pozwanym łączy umowa, tj. choćby ustna deklaracja wekslowa, wystawca może powoływać się bez żadnych ograniczeń na wszelkie

zarzuty prawa wekslowego, w tym subiektywne, szczególnie na zarzuty wynikające ze stosunku podstawowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2005 roku, w sprawie II CK 426/04). Zobowiązanie wekslowe osoby, która weksel wręczyła, nie powstaje w razie wypełnienia weksla niezupełnego w chwili wystawienia przez jego odbiorcę niezgodnie z otrzymanym upoważnieniem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 1999 roku, w sprawie I CKN 51/98). W przedmiotowej sprawie to na stronie pozwanej - dłużniku wekslowym ciążył obowiązek udowodnienia, że weksel został wypełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 października 1962 roku, w sprawie II CR 976/61). Przy czym dłużnik wekslowy może dowodzić wszelkimi środkami dowodowymi, jaka była w istocie treść porozumienia stron oraz że weksel został uzupełniony niezgodnie z zawartym porozumieniem (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 1963 roku, w sprawie II CR 249/63).

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. w przedmiotowym procesie dochodzi od pozwanych roszczeń na podstawie wystawionego przez D. J. weksla. W ocenie Sądu, przedmiotowy weksel, w chwili jego podpisania przez pozwanego jako wystawcę i wydania powodowej Spółce, był wekslem niezupełnym, tj. wekslem in blanco oraz, że zgodnie z deklaracją wekslową, weksel ten miał zabezpieczać roszczenia z tytułu łączącej strony umowy. Miały zostać wypełnione w sytuacji zadłużenia pozwanego z tytułu łączącej strony umowy współpracy, w szczególności z tytułu sprzedaży pozwanemu towarów i usług. Skoro pozwany D. J. nie wywiązywał się z określonych w umowie obowiązków, tj. zapłaty za zakupiony u powódki towar, to należy stwierdzić, że weksel został wypełniony przez powódkę prawidłowo, zgodnie z deklaracją wekslową. Pozwany – na którym ciążył ciężar dowodu – nie wykazał na czym miało polegać niezgodne z deklaracją wekslową wypełnienie weksla in blanco. W ocenie Sądu strony ustaliły, iż weksel zostanie wypełniony na kwotę nieuregulowanych należności wynikających z umowy współpracy i na taką kwotę powódka weksel ten wypełniła. Pozwany nie odniósł się do kwoty wskazanej w wekslu. Nie wskazał czy była nieprawidłowo ustalona, jakie błędy rachunkowe popełniła powódka. Nie wskazał też żadnych dowodów, które wskazywałyby na uregulowanie tej kwoty w całości czy w innym, większym zakresie niż wskazuje powódka. W zarzutach od nakazu zapłaty D. J. podniósł tylko zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego pozvem i wskazał, iż nie otrzymał odpisu pozwu wraz z załącznikami. Po doręczeniu mu tych dokumentów nie odniósł się już do roszczenia wskazanego w pozwie, ani argumentów powódki.

W ocenie Sądu powódka w sposób wyczerpujący wskazała kwotę dochodzonego przez nią roszczenia. Ponadto deklaracja wekslowa nie nakładała na powódkę obowiązku wyspecyfikowania kwoty, na którą został wystawiony weksel, a jedynie uprawniały powódkę do wypełnienia weksla na kwotę odpowiadającą sumie zadłużenia pozwanego. Nie można więc uznać, iż suma wekslowa została ustalona w sposób dowolny i niezgodny z deklaracją wekslową tj. jakoby wartość zadłużenia pozwanego została błędnie wyliczona i w konsekwencji - zawyżona. Suma wekslowa odpowiadała zadłużeniu pozwanego wobec powódki istniejącemu w tej dacie, na co bezsprzecznie wskazuje zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a poza tym pozwany w żaden sposób, po przejściu z płaszczyzny stosunku wekslowego na stosunek podstawowy, nie zakwestionowali przedstawionych przez powódkę wyliczeń.

Natomiast podstawą odpowiedzialności pozwanego R. C. jest poręcznie przez niego weksla wystawionego przez D. J., jako zabezpieczenie roszczeń powódki z tytułu zwartej umowy. Fakt udzielania przez R. C. poręczenia nie był kwestionowany. Zgodnie z art. 32 prawa wekslowego poręczyciel odpowiada tak jak ten, za kogo poręczył, a zatem przysługują mu takie same zarzuty wobec remitenta, jak wystawcy weksla, za którego poręczył, poza zarzutami ściśle osobistymi tego dłużnika. Ponadto poręczycielowi przysługują zarzuty ze stosunku poręczenia łączącego go z wierzycielem wekslowym. Poręczenie wekslowe jest bowiem zobowiązaniem samoistnym. Poręczyciel, który udzielił poręczenia na wekslu in blanco, może - do czasu indosowania weksla przez remitenta - powoływać się na wypełnienie weksla niezgodnie z zawartym porozumieniem. Podpisanie deklaracji wekslowej przez poręczyciela nie stanowi natomiast przesłanki warunkującej możliwość powoływania się poręczyciela na zarzuty z tzw. stosunku podstawowego, albowiem istotą awalu jest to,

że poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo jak ten, za kogo poręczył. Jeżeli więc poręczył za wystawcę weksła własnego jest głównym dłużnikiem wekslowym. Odpowiedzialność poręczyciela wekslowego zależy od tych samych przesłanek, co odpowiedzialność osoby, za którą poręczył. Ponadto treść jego zobowiązania jest taka sama jak treść zobowiązania osoby, za którą poręczył. Prawo wekslowe nie określa przy tym, jakimi zarzutami poręczyciel wekslowy może się zasłaniać wobec posiadacza weksła, skoro jednak odpowiada tak samo, jak ten za kogo poręczył, przysługuje mu prawo podnoszenia także wszelkich zarzutów, jakie przysługują tej osobie, a do nich zalicza się zarzuty subiektywne, oparte na stosunkach osobistych osoby, za którą poręczył, z osobą posiadającą weksel (I. H., w: Komentarz do art. 32 ustawy

- Prawo wekslowe). Wobec tego jest rzeczą wtórną, czy poręczyciel weksła in blanco podpisał deklarację wekslową. Należy zauważyć, że w niniejszej sprawie deklaracja wekslowa podpisana została przez R. C., a przepis art. 10 prawa wekslowego nie wymaga żadnej szczególnej formy porozumienia wekslowego, zatem może być ono zarówno pisemne, jak i ustne, może zostać osiągnięte w sposób wyraźny lub dorozumiany. Niewątpliwie więc pozwany R. C., składając podpis pod deklaracją wekslową wyraził swą wolę w zakresie warunków uzupełnienia weksła in blanco także jako jego poręczyciel. W niniejszej sprawie w zarzutach od nakazu zapłaty R. C. nie powoływał się na błędne wyliczenie zobowiązania. W zarzutach ogólnie wskazano, iż powódka nie udowodniła wysokości roszczenia dochodzonego w niniejszej sprawie. Jednakże należy zauważyć, iż ciężar dowodu wykazania nieprawidłowego wypełnienia weksła in blanco spoczywał na pozwanym R. C.. Pozwany nie sprostował temu obowiązkowi. Ogólnie wskazał, że powódka nie udowodniła swojego roszczenia abstrahując od przedstawionych przez nią dowodów z dokumentów. Nie wskazał w nich żadnych nieprawidłowości, ani też nie wykazał, że pozwany D. J. uregulował w całości swoje zobowiązania wobec powódki.

Zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego D. J. jest niezasadny. Zgodnie z art. 70 prawa wekslowego roszczenia wekslowe przeciw akceptantowi ulegają przedawnieniu z upływem lat trzech, licząc od dnia płatności weksłu. Jako datę płatności wskazano dzień 28 sierpnia 2017 roku, czyli roszczenie powódki przedawniłoby się w dniu 27 sierpnia 2020 roku. Jednakże w dniu 8 października 2020 roku (...)

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniosła pozew o zapłatę, czym – zgodnie z art. 123 § 1 k.c. – przerwała bieg terminu przedawnienia.

Zgodnie z treścią art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. A zatem powódka miała prawo domagać się zasądzenia na jej rzecz ustawowych odsetek za opóźnienie w zapłacie przysługujących jej należności.

Mając powyższe na uwadze Sąd, na podstawie art. 493 § 4 k.p.c., utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 25 marca 2021 roku w sprawie X GNC 1122/20.

O kosztach procesu w nakazie zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 25 marca 2021 roku Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., czyli w oparciu o zasadę odpowiedzialnością stron za wynik procesu. Ponieważ pozwani D. J. i R. C. przegrali w całości proces, to zostali zobowiązani do zwrotu powódce uzasadnionych kosztów poniesionych przez nią w celu dochodzenia swoich spraw. Na koszty te w łącznej kwocie 4.569,00 złotych złożyły się:

- opłata od wniesionego pozwu w wysokości 952,00 złote, ustalona na podstawie art. 19 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.);
- opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 złotych, ustalona na podstawie art. 1 ust. 1 pkt. 2 ustawy o opłacie skarbowej z dnia 16 listopada 2006 roku (Dz. U. Nr 225, poz. 1635);
- koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600,00 złotych, ustalone na podstawie ustalone na podstawie rozporządzenia M. Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku

w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Orzekając o kosztach procesu w wyroku z dnia 13 grudnia 2022 roku Sąd ustalił, iż powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wygrała niniejszy proces w całości i – na podstawie art. 108 k.p.c. - pozostawił szczegółowe wyliczenie kosztów procesu referendarzowi sądowemu.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi z urzędu pozwanego D. J. – przez PI oraz kuratorowi pozwanego R. C. – pocztą, z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie wniesienia apelacji do Sądu Apelacyjnego w Łodzi.

2023.1.9